

На міднім небі вечір прочорнів

Микола Вінграновський

На міднім небі вечір прочорнів.
Малі, без голосу у ніч летіли птиці.
Згори гора дивилась у черлінь,
І хилитався човен до човниці.

Безмежний час щось прикидав собі,
На палець міряв небо при дорозі.
Світилися моря, як сонечка рябі,
І кожне море мало по тривозі.

Прозорий холод гір не покидав,
Лежав на ліктях у долинах морок —
Була в одного світу середа,
В другого світу наступав вівторок.